

DANDY SMITH

ZRADA MEZI ŘÁDKY

přeložila Kristýna Krapková

Jedna malá chybička. Jeden smrtící následek.

THRILLER

ZRADA MEZI ŘÁDKY

© Dandy Smith, 2021

International Rights Management: Susanna Lea Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Křapková, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6554-6 (pdf)

D A N D Y S M I T H

**ZRADA
MEZI
ŘÁDKY**

přeložila Kristýna Křapková

VENETA

Mamince a tatínkovi, kteří mě vždy podporovali.

PŘEDTÍM

PRVNÍ KAPITOLA

0 31 dní dříve

Elodie Frayová

Už je tu zase. Určitě mě pronásleduje. V pondělí v noci stál před knihovnou a včera ráno byl v parku naproti mému domu. Navíc do kavárny Mugs přišel tenhle týden už počtvrté.

„Proboha, Elodie!“ vyštěkne Hannah.

Sklopím oči a uvědomím si, že jsem přelila mléko. Stéká na dřevěný pult.

„Sakra.“ Položím krabici na kraj pultu, vezmu utěrku, ale nespustím oči z toho cizího člověka, který mi den co den pije krev. Kdykoliv ho potkám na ulici, letmo se na něj podívám, přitáhnu si kabelku blíž k tělu a přidám do kroku. Teď nás ale bezpečně odděluje pult a fronta zákazníků, takže si dávám načas. Táhne mu na čtyřicet, má rozložitou, statnou postavu, nakrátko střižené tmavé vlasy a kulaté černé brýle, ve kterých vypadá jako sériový vrah. Úplně vidím, jak stojí nad bezvládným tělem nějaké ženy a s ledovým klidem si z nich otírá kapky krve.

Zírá na tabuli nad pultem, prohlíží si nabídku a předstírá, že se rozmyšlí, ačkoliv si vždycky objednává to samé. Tenhle týden už si u Hannah objednal čtyři černé kávy. A to je teprve středa.

Je na něm něco *divného*. Je tak... klidný. Nenosí si s sebou noviny ani knížku a nekouká do telefonu jako většina lidí, kteří přijdou sami. Obvykle sedává u stolu v rohu, kde je nejlepší výhled na kavárnu, a zírá. Zpravidla na mě. Vždycky jsem si upřený pohled představovala

jako dvě rozžhavené cigarety, které se člověku vpalují do kůže, ale jeho pohled je ledový jako hroty dvou ostrých čepelí, které se mi zabodávají do páteře.

Vzhlednu a naše oči se setkají. Sice jen na chvíli, ale jde mi z toho mráz po zádech. Odvrátím se od něj a dál utírám pult, ačkoliv už na něm není ani kapička mléka.

„Elodie,“ houkne na mě Hannah. „Pomoz mi trochu.“

Položit hotovou objednávku vedle pokladny mi zabere jen pár minut, ale Hannah si povzdechne, jako bych se urputně snažila udělat to co nejpomaleji.

Zvednu oči a on na mě *pořád* zírá, jako by se do mě chtěl zakousnout. Možná jsem paranoidní... Ale co když ne?

Dřív, než mě Hannah stihne zastavit, prokloužnu do skladu a z lednice vytáhnu krabici polotučného mléka pro případ, že by mě přišla hledat. Neměla zrovna moc pochopení, když jsem se minulý týden zmínila, že mě možná někdo pronásleduje. Odpověděla mi na to: „No jasně, zákazníci sem chodí výhradně proto, aby se pokochali lamačkou srdcí Elodie Frayovou, protože všichni chlapi před tebou padají na kolena jako budižkničemové, co na tebe nemají.“

Sklad voní po výrazné, hořké kávě, a přestože nemusím její chuť, miluju její vůni. Připomíná mi příjemná zimní rána během vánočních svátků strávená v kuchyni venkovského domku Wisteria Cottage, kde pokaždé čekala konvička s čerstvou kávou, aby nás po procházce podél větrného pobřeží zahřála.

Ze zástěry vytáhnu mobil a napíšu svému nejlepšímu kamarádovi Jackovi.

15:26 Elodie: Ten chlápek mě zase sleduje. Aby o mně nakonec natočili reportáž do televize – tělo zmizelé ženy se našlo na dně jezera...

Palcem kroužím nad tlačítkem „odeslat“. Jakmile si to Jack přečte, všeho nechá a přizene se sem. *Lákavé...* ale kromě toho, že mám z toho chlapa husí kůže, vlastně nic špatného neudělal. Není zločin stát před knihovnou nebo sedět na lavičce v parku. Ani být závislý na

koфеinu. Crosshaven je maloměsto. Není až tak mrňavé, že by se tu znal každý s každým, ale dost malé na to, aby člověk často potkával stejné tváře.

Zprávu smažu, ale ještě chvíli zůstanu ve skladu. Pot mi stéká do jamky mezi klíčními kostmi. Je půlka července a v Somersetu je takové vedro, že bych mohla na chodníku smažit vejce.

Na chvíli zavřu oči a představuju si, jak se vrhám do cornwallského moře, jak cítím chladnou vodu na své kůži, a zaplaví mě důvěrně známá touha vrátit se do Wisteria Cottage. Už je to pár let, co jsme tam byli naposledy. Jack mi slibuje, že se do jejich prázdninového domku vrátíme, ale vždycky se najdou důležitější povinnosti nebo zásadnější výdaje. Od té doby, co jsem práci v marketingu vyměnila za psaní, je můj čistý příjem nejnižší, co kdy byl. Z mých úspor vydělaných v agentuře ACH Marketing zbylo žalostně málo, všechno šlo na nájem a účty.

Sice jsem svoji e-mailovou schránku naposledy kontrolovala před deseti minutami, ale stejně se znovu podívám, jestli mi nepřišla zpráva od mé literární agentky Lary. Je ve mně jiskřička naděje, že dneska by možná, ale opravdu jen možná, mohl být den D. Schránka je však prázdná. Jsem zklamaná.

Čekám na e-mail, ve kterém bude stát zářivé, povzbudivé „ano“ od nakladatelství. Konkrétně od jedné redaktorky – Darcy Wilmotové z Harriers. Jako jediná neodmítla můj rukopis, takže je mojí poslední nadějí na vydání. Poslala Laře několik nadšených e-mailů, jak moc knihu zbožňuje, ale ještě nepřišla s nabídkou.

Vezmu krabici mléka a donutím se soustředit na svou nudnou práci. Jenže jakmile vyjdu ze skladu, napětí se vrací. Co když tam ten chlápek pořád sedí a zírá na mě přes ty svoje kulaté brýle, ve kterých vypadá jako sériový vrah?

Hannah se na mě ohlédne přes rameno, ale nevnímá moje zděšení. Zamávám polotučným mlékem jako bílou vlajkou a strčím ho do horní poličky v ledniče.

Srdce mi buší, když se otáčím, abych se po něm podívala.

Prosím, ať tu není.

Pohledem mapuju celou místnost.

Prosím, prosím, ať tu není.

Zalije mě vlna úlevy. Není tady.

„Mohla bys mě alespoň předem upozornit, když hodláš zmizet,“ řekne Hannah s téměř neskrývanou nevraživostí. „Je tady vážně šrumec.“

Přehání. V tomhle divném mezičase během pracovního týdne mezi hektickým časem oběda a zavíračkou tu nikdy není rušno. V kavárně sedí jen pár lidí. George, starší pán, který vždycky sedí u okna a luští křížovky. Hlouček matek, které houpou na kolenou své ratolesti a při tom popíjejí odtučněná lattéčka. A studentka přilepená k laptopu, jejíž prsty létají po klávesnici sem a tam.

„No jo,“ odpovím a dramaticky se rozhlédnu po téměř prázdné kavárně, „hlava na hlavě.“

Zvoneček nade dveřmi se rozezvoní. Přišel Richard. Skvěle. Zaměstnám se čištěním mlýnku na kafe. Obejde pult a jako obvykle si stoupne příliš blízko, takže cítím jeho lacinou vodu po holení. Jenže je to můj šéf, a tak by bylo divné ho upozorňovat, aby respektoval můj osobní prostor. Zvednu hlavu. „Je všechno v pořádku, Richarde?“

„Zítra si s Hannah vyměníš směnu. Vezmeš ranní.“

„Dneska mám ale odpolední a tenhle týden už jsem otevírala i zavírala každý den.“

Richard pokrčí rameny. „Hannah se potřebuje učit na zkoušku.“

Podívám se na Hannah, která uklízí drobký z vitríny na zákusky a předstírá, že naši konverzaci neposlouchá. „Je léto, nemá zkoušky.“

Když si Richard bere z lednice limonádu, všimnu si koláčů potu v jeho podpaží. „Prostě se musí učit a hezky mě poprosila.“

Je mi jasné, že před ním lezla po kolenou, ale učit se? V baru Fleets je studentská party a já vsadím svou týdenní výplatu, že Hannah chce zítra přijít na odpolední směnu, jen aby tam mohla dneska vypít tolik tequily, kolik její tělo pojme. Jestli to Richardovi došlo, je mu to jedno.

„Dobře,“ souhlasím, protože vím, že nemůžu vyhrát. Jedině, kdybych byla ochotná kvůli tomu s Richardem flirtovat. Ale stačí mi jeden pohled na jeho zpocený obličej a vím, že bych to nedokázala.

Hlouček matek odejde a já po nich uklidím stůl. Ach jo, pracovat tady je jako uvíznout v časové smyčce a pořád jen nalévat kafe, otírat stoly a naplňovat myčku. Ale jestli mi Darcy nabídne smlouvu na knihu, tak to za to alespoň stálo.

Když projdu kolem Richarda, neodpustí si poznámku: „Jsi kočka Elodie, měla by ses víc usmívat.“

„Já se usmívám, jen ne na tebe,“ opáčím a začnu se usmívat od ucha k uchu, protože jako hodná holka, co si chce udržet práci, nemám na výběr.

Richard a Hannah spolu flirtují další půlhodinu a jen pár minut potom, co Richard z kavárny konečně zmizí, mi Hannah oznamuje: „Dám si pauzu.“

Když mám jistotu, že je pryč, nenápadně vezmu z vitríny sušenku a vydám se k Georgeovi. Popíjí kávu a luští křížovku. Než šel do důchodu, pracoval jako švec, teď však tráví každé odpoledne u stejného stolečku u okna s tužkou v ruce. Hbitě mu položím uloupenou sušenku vedle hrnku. Zvedne hlavu a modré oči mu zajiskří. „Budeš z toho mít potíže,“ varuje mě.

Zakřením se. „Jen když to na mě řeknete.“

George je náš nejpřívětivější a nejvěrnější zákazník. Je to už důchodce, kterému táhne na osmdesát, ale vždy nechává spropitné. Zadívá se na svůj písmenkový hlavolam. „Nenapadá tě pocit blížící se pohromy na osm?“

Zastavím se a písmenka se mi formují v hlavě. „Předtucha.“

Pozvolna přikývne, vymění tužku za propisku a pečlivě napíše písmenka svým kostrbatým rukopisem.

„Georgi,“ špitnu, „takhle riskovat. Vždyť propisku nejde vygumovat!“

Usměje se, rozbalí sušenku a rozlomí ji na půl. „Jsme partáci,“ řekne a podá mi kousek. „Máš moji plnou důvěru.“

Kavárnu zavírám sama. Venku je ještě světlo, ale stejně to dělám rychle, protože si chci jít zaběhat do parku, než se setmí. Na odchodu se mě zmocní pocit, že mě někdo sleduje. Je horký den, přesto mi z toho jde mráz po zádech. Když se otočím, zastaví se mi srdce. Je to *ten* chlap. Stojí sotva padesát metrů daleko a na sobě má stejnou

tmavou bundu a džíny jako odpoledne. Od brýlí se mu odráží slunce, a vypadá tak jako přízrak.

Ze všech kaváren zavíráme jako poslední, takže ulice už se vyprázdnila. Srdce mi bije jako splašené. Chlap se rozejde směrem ke mně a já na chvíli zkoprním a stojím jako přikovaná k chodníku. Kráčí odhodlaně a sebevědomě, navíc jsem tu sama a on je dvakrát takový než já, což mě donutí jednat. Vyrazím jiným směrem a jsem ráda, že jsem se přezula do tenisek, než jsem odešla z kavárny.

Domů to mám z centra patnáct minut pěšky. Většinou si cestu kráťím přes park Memorial Gardens, ale teď půjdu oklikou přes obytnou čtvrť. Pořád je mi v patách. Cítím to.

Po chodníku na druhé straně přede mnou pomalíčku jde skupinka lidí. Přejdu ulici s nadějí, že když nebudu sama, nechá mě na pokoji. Hlouček předhonom a rychle se ohlédnu přes rameno. Zafungovalo to, mírně se vzdálil. Začnu se přehrabovat v kabelce a vytáhnu mobil spolu s klíči od domu. Sevřu jeden z klíčů mezi dvěma prsty a jsem připravená ho v případě nouze použít jako zbraň. Do druhé ruky pevně uchopím mobil. Možná bych měla někomu zavolat. Třeba Jackovi. Nebo na policii. Jenže co bych jim řekla? Ten chlap mi neublížil. Mohla bych si zadělat na potíže, kdyby usoudili, že jen plýtvám jejich časem? Radši nikam volat nebudu. Až dojdu domů, až dojdu ke dveřím, budu v bezpečí.

Budu v pořádku.

Znejistím. Možná by byla chyba zavést ho až ke dveřím svého domu. Na druhou stranu už stejně asi ví, kde bydlím, protože jsem ho několikrát viděla v parku přes ulici. Mohla bych se otočit a jít někam mezi lidi, třeba do baru, a říct Jackovi, ať tam za mnou přijde. Jenže on by si hned všiml, že něco není v pořádku, a buď bych mu to musela vyklopit, nebo si něco vymyslet. Navíc už to teď mám blíž domů než do centra.

Bleskurychle se ohlédnu. Jde pořád za mnou. Najednou přidá do kroku. Sice neběží, ale je svižnější než průměrný chodec. Nechci se zastavit na přechodu, aby mě náhodou nedohnal, a proto zrychlím. Zatroubí na mě auto, které se mi musí vyhnout. Zrychlí se mi puls a krev mi tepe ve spáncích. Dojdu na druhou stranu a zabočím za roh

do své ulice. V bezpečí budu spíš uvnitř než tady venku. Vyběhnu kamenné schody, roztřesenýma rukama odemknu dveře, zabouchnu je za sebou a opřu se o sluncem vyhřáté dřevo.

Jsem v bezpečí.

DRUHÁ KAPITOLA

0 28 dní dříve

Elodie Frayová

Moje sestra bydlí ve dvoupatrovém georgiánském domě s mramorovými krby, zdobenými římsami a okenicemi natřenými světle žlutou barvou. Je úchvatný, o tom není pochyb. Vyzařuje z něj velkolepost a peníze. Adin dům je ve čtvrti, která nás okouzila už jako děti. Po škole jsme se loudaly ulicí Peach Avenue a obdivovaly holky našeho věku, které vystupovaly z drahých aut v uniformách soukromých škol a pohazovaly uhlazenými culíky, když šly klikatou cestičkou ke svým obrovským domům, a jejich rodiče, ověšené diamanty a perlami, kterým se na zápěstích třpytily masivní zlaté hodinky. Ada ukazovala na pány v nažehlených košilích a naleštěných botách, kteří se zeširoka usmívali, a vykřikovala: „*Takového* muže si vezmu, až budu velká.“ Jak řekla, tak udělala. Její manžel Ethan je účetní a má na kontě balík peněz, které lubrikují lépe než jakýkoliv produkt od Durexu.

Proplétám se mezi auty zaparkovanými na příjezdové cestě, slyším smích a hudbu a cítím, jak se přes plot line kouř z grilu. Na Adin minulý večírek jsem nic nepřinesla a vyslechla si jízlivou poznámku o pravidlech společenského chování. Proto jsem tentokrát zůstala déle vzhůru a upekla ovocný koláč. Pekáč si opřu o bok a vezmu za mohutné mosazné klepadlo. Mám nervy na pochodu. Je to směšné, přece tu všechny znám. Jenže vídat se s rodinou mě vyčerpává. Rodiče nesouhlasí s mým rozhodnutím pověsit práci v marketingu na hřebík. Myslí si, že je nezodpovědné a bláhové, abych si šla za svým snem

stát se spisovatelkou. Nechápou, že získat literární agentku, navíc tak nadanou jako je Lara, je jako zkrotit bájnou příšeru.

Vchodové dveře se otevrou a přivítá mě Ethan se sklenkou červeného v ruce. „Elodie,“ pozdraví mě vesele, „jen pojď dál. Večírek je v plném proudu.“

Celá naše rodina sestřina manžela miluje, i já s ním vycházím dobře, jenom mám občas pocit, že je milovník psů a já jsem kočka, kterou mu někdo strčil do klína.

Odvede mě do zahrady. Chvilí stojím bez hnutí a nasávám atmosféru. Moje sestra dělá všechno na sto padesát procent. Na zahradě stojí dva velké hedvábně bílé stany ověšené ozdobnými praporky a světýlky, na větvích nad nimi visí výzdoba z barevného papíru, která se nepatrně pohupuje v letním vánku. Nalevo ode mě stojí řada dřevěných stolů, na kterých se sýrové talíře přou o místo s mísami plnými pestrobarevných salátů a sladkých dezertů, a napravo syčí gril. Nesu svůj koláč k elegantně naaranžovaným kouskům pavlovy a piškotového dortu a všimnu si, že plot je natřený tmavě modrou barvou a zahradní domek starorůžovou. Tenhle večírek je jako dokonalý obrázek z pinterestu. Jsou na něm samí atraktivní boháči v luxusním ohozu.

Vezmu si skleničku vína a zahlédnu svoje rodiče, jak spolu sedí na houpačce na druhém konci zahrady. Jejich pohledy vyjadřují vzájemnou blízkost, která je po pětaticeti letech manželství výjimečná. Táta má ruku volně zavěšenou kolem máminých ramen a prsty přidržuje láhev cideru. Máma se o něj opírá a popíjí víno. On jí něco pošeptá a kolem očí se mu vytvoří drobné vrásky. Ona se začervená a žertovně ho dloubne do nohy. Jako pubertačce se mi z toho chtělo zvracet, ale v osmadvaceti jim krapet závidím. Chtěla bych zažívat to, co oni. Tu bezstarostnou, věčnou lásku. Možná že už jsem ji prožila. Po dlouhé době si vzpomenu na Noaha. Jak šeptal, že mě miluje, když jsme se spolu mazlili pod peřinou v hotelovém pokoji v Kodani, kam mě vzal na víkend, nebo jak ležel až příliš klidně na nemocničním lůžku, trčely z něj hadičky a dráty a kvůli zlomeným žebrům dýchal jen mělce.

Vzpomínku na něj zaženu a podívám se znovu na své rodiče. Máminy i tátovy oči se rozzáří, ale nekoukají na mě. Jejich pýchou je Ada. Moje sestra stojí v hloučku žen, které vypadají jedna jako druhá:

dlouhé květované šaty, lodičky na širokém podpatku a „přirozené“ vlnité vlasy po ramena, které nepochybně trvalo vypiplat alespoň hodinu. Ada zakloní hlavu a zasměje se. Vždycky musí být středem pozornosti.

Všichni nám říkají, že vypadáme, jako bychom si z oka vypadly. Dokonce i máma si nás plete, když si prohlížíme fotky z dětství. Máme stejně vysoko posazené lícní kosti, hranatou bradu a dlouhé řasy, ale moje rty jsou jako po včelím bodnutí, plnější než její, oči mám zelené, ona šedé a moje vlasy mají medovou barvu, zatímco její karamelovou. Je o čtyři roky starší než já a skoro o osm centimetrů vyšší. Sice nešla na vysokou, zato se přivdala do bohaté rodiny a za odměnu získala nádherný dům, nablýskané auto a dokonalého manžela. Mně rodiče nastínili dvě možné cesty. Jedna zahrnovala studium na vysoké škole, dobrou práci a vzrušující život ve velkoměstě. Ta druhá pak svatbu, hypotéku a děti. Od té doby, co jsem změnila své původní plány, pro ně nejsem nic víc než problém, který je třeba vyřešit. Takže zatímco schopnost mojí sestry ulovit správného chlapa slaví úspěch, mých dobrých výsledků si nevšímají, jako by to byly jen zmetky na dně koše se zlevněným zbožím. Kdyby se ale moje jméno dostalo na obálku knihy, možná by se na mě máma s tátou dívali tak, jak se dívají na ni.

Vezmu si další skleničku. Vedle mě se objeví máma. „Zlato, nevěděla jsem, že už jsi tady.“

Než se k ní otočím, nasadím široký úsměv. „Teď jsem dorazila. Sluší ti to,“ pochválím ji, když si prohlédnu její tmavě modrý overal, který si koupila vloni ve slevě v Marks and Spencer. Zhubla, sice jen pár kilo, ale už předtím byla dost hubená.

Zazubí se na mě. „Chodím s Adou na hot jógu.“

„Takže jsi využila ty poukázky, co jsem ti dala k narozeninám?“

Rozzáří se. „Aha, to jsi byla ty! No vidíš, já si za boha nemohla vzpomenout, od koho jsem je dostala.“

„Měla jsi mi říct, že tam chodíte, přidala bych se k vám,“ poznamenám a snažím se, aby v mém hlase nebylo znát zklamání.

Upije ze své sklenky. „S věkem je čím dál těžší udržet si váhu. Kdysi jsem mívala postavu jako ty. Pamatuj si, Elodie, mužští zrají

jako víno, zato ženské zahnívají jako syrové maso. Pojd',“ pobídne mě, „najdeme tvého otce.“

Společně mě zasvětil do nejnovějších událostí. Když probereme všechny klepy, rozhostí se příjemné ticho. Popíjím teprve druhou sklenku merlotu a už se mi motá hlava. Jestli Ada ví, že jsem tady, ale nepřišla mě pozdravit, nepochybně tím porušuje etiku stepfordských paniček, na které si jinak zakládá. Zhlédnu její bleděmodré šaty, když proplová po zahradě a zdvořile se usmívá na ostatní hosty. Nedá mi to a po sto padesáté přemítám, jak je možné, že jsme každá úplně jiná a náš vztah je tak chladný.

Máma se s obdivem rozhlédne po zahradě. „To je nádhera, že, Martine? Ada odvedla úžasný kus práce. Měli bychom zvážít, jestli svůj plot taky nepřetřeme.“

Táta přikývne a já se snažím neotočit oči v sloup, protože plot rozhodně nenatírala Ada. Vidět ji s válečkem v jedné ruce a s plechovkou safírově modré ve druhé je asi stejně pravděpodobné jako vidět ji v žabkách s vlněnými ponožkami. Táta se otočí ke mně. „Už sis nechala opravit světlo před domem?“

Zavrtím hlavou. „Napsala jsem e-mail domácímu, ale vždycky mu trvá aspoň týden, než odpoví.“

„To je k ničemu,“ zabručí táta. „Nabízeli jsem ti, že přijdu a udělám to.“

„Díky, ale už jsem ti říkala, že za svůj dům ručím kaucí. Jestli se v tom budeš vrtat a něco zničíš, mohla bych o ni přijít.“

„Stát před domem potmě je přece absurdní.“

Představím si, jak mě ten chlap, který se svými kulatými brýlemi připomíná sériového vraha, pronásleduje v noci domů. Pak se za mnou plíží po schodech, pozoruje mě, když pod rozbitým světlem hledám klíče, a na krku ucítím jeho teplý dech.

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“ zeptá se máma. „Vypadáš vynervovaně.“

Přikývnu. Neřekla jsem rodičům o tom muži, co mě nejspíš pronásleduje. Nechci jim přidělovat starosti. A už vůbec ne na Adině večírku.

„Neřešila bys tyhle problémy, kdybys měla vlastní bydlení a nebydlela v podnájmu,“ poučí mě máma tónem učitelky, která promlouvá do duše umíněnému dítěti. „Jen vyhazuješ peníze.“

Na moment zavřu unavené oči. Tenhle rozhovor vedeme každý měsíc. S tátou si koupili první dům v roce 1984 za třicet čtyři tisíc liber a nechápou, že nemovitosti zdražily, ale mzdy na to nezvládají reagovat, takže zálohy jsou přemrštěné. Každý v mém věku, kdo se může pochlubit vlastním bydlením, ho buď zdědil jako štedrou útěchu, když zaklepal bačkorami někdo z rodiny, nebo jako Ada ulovil druhou polovičku z bohaté rodiny.

Máma cítí, že se k tomu nechci vracet, a tak změní téma. „Tak co, vídáš se teď s někým?“

Z deště rovnou pod okap. Budu potřebovat další skleničku, jestli mám zvládnout tenhle rozhovor.

Táta se omluví, aby se přidal k Ethanovi, a spolu s několika dalšími muži se postaví ke grilu. Ethan na gril hodí kus masa. Vyšlehnou z něj plameny, zasyčí, zaprská a ostatní přihlížejí s dětskou radostí.

„Teď zrovna ne...“ Odmlčím se. Máma znepokojeně zvedne obočí. Po Noahovi jsem už s nikým nechodila. Naši ho zbožňovali. Byl to pohodář, měl smysl pro humor a vždycky přivezl květiny pro mámu a cider pro tátu, když jsme za nimi přijeli z Londýna. Měli ho rádi skoro jako Jacka. Cítím se provinile, že jsem nezačala znovu randit. Rodiče chtějí, abych se usadila a byla šťastná. Noah je po smrti už skoro rok, ale na mě je stále moc brzy. „Spíš se teď soustředím na svou knihu,“ snažím se odvést pozornost jinam. „Celé dopoledne jsem strávila v knihovně nad návrhy pro svou agentku.“

Máma se zamračí ještě víc a to mě zraní. Doted jsem si neuvědomovala, jak moc bych si přála, aby se na mě vřele usmála a zvědavě se vyptávala, tak jako když nám Ada vypráví o další zbytečné renovaci svého domu. Vzpomínám si, jak hrdí na mě naši byli při promoci. Mamka si vzala svoje nejlepší lodičky, ty saténové s mašličkou, které měla schované jen na speciální příležitosti. Táta měl na krajíčku, když mě viděl pózovat před modrým strakatým pozadím s plastovým svítkem, který jsme dostali od fotografa jako rekvizitu. Byla jsem první z rodiny, kdo vystudoval univerzitu. Ale tenhle úspěch zastínila Adina velkolepá svatba na pobřeží Amalfí, její velký dům, luxusní auto a vlivný manžel. Od té chvíle, co jsem se rozhodla zkusit vydat knihu, jako by mezi námi byla zeď.

„Jde to fakt dobře,“ zalžu, přestože se máma neptala. Tahle lež jen zvyšuje zeď o další řadu cihel. „Lara po mých nápadech šílí. Doslova. Čeká ode mě velké věci.“

Máma sraští čelo. „Lara?“

„Moje literární agentka...“

„Agentka?“

„Lara z agentury Beckworth & Gold.“

„Aha, jasně.“

Znovu se rozhostí ticho. Máma ho prolomí jako první. „Ozvala se ti Arabella?“

Arabella je zakladatelka a výkonná ředitelka firmy ACH Marketing. Naposledy jsem ji viděla, když jsem podávala výpověď. O devět měsíců později založila Arabella s výraznou podporou investora další firmu a nabízela mi v ní místo. V té době jsem už ale měla agentku a nemohla bych se plně věnovat jak práci, tak i psaní, takže jsem ho odmítla. Rodiče vždycky věděli, že ráda píšu, ale nejspíš nevěřili, že bych kvůli tomu byla schopná dát výpověď. Popravdě jsem místo v nóbl marketingové firmě vzala v první řadě proto, abych jim udělala radost. Po Noahově smrti pro mě však byla vlastní spokojenost důležitější než práce, o které by rodiče mohli vyprávět svým přátelům. „Ne,“ odpovím upřímně, „už delší dobu jsem s ní nemluvila.“

Máma rozvíří merlot ve své sklence a vyhýbá se mému pohledu. „No tak bys jí mohla zavolat, zlatíčko, a zjistit, jestli ještě náhodou nepotřebuje tvoji pomoc.“

Ucítím prudkou bolest, která bodá a pálí, jako by mi máma do klína omylem vylila hrnek horkého čaje. Ona to nechápe, nebo to spíš pochopit nechce. Někteří lidé píšou celé roky, aniž by se dostali takhle daleko.

Když neodpovídám, podívá se na mě přísným pohledem. „Je ti teprve dvacet osm, Elodie, ale musíš si dávat pozor. Nechceš si přece po třicítce uvědomit, že jsi udělala chybu, kterou už nemůžeš napravit. Nechtěj se dostat do toho věku a zjistit, že nemáš nic, čím by ses mohla pochlubit. Žádný dům, žádného manžela, žádnou kariéru, žádné děti. Jaký smysl má dluh za studium, když budeš pracovat jen v kavárně?“ Po merlotu je smělejší a upřímnější než kdy dřív. Jsem jí vydána

napospas. Natáhne se ke mně a pevně mě chytí za ruku. „Ty jsi byla vždycky ta chytrá. Opravdu jsme si mysleli, že všechny tyhle krásné věci budeš mít ty. Máme o tebe strach, drahoušku. Přáli bychom si, abys byla tak šťastná jako tvoje sestra. Nechceme, abys přišla zkrátka.“

Na zdi mezi mnou a Adou přibydou další dvě řady cihel, když slyším, jak mě s ní máma srovnává. Mluví v množném čísle, takže o tom mluvila s tátou a oba se shodli, že v životě neuspěju. Tyhle obavy mám i já. Bzučí mi v hlavě jako mouchy a nedají mi spát. Když je teď máma vysloví nahlas, sevře se mi hrdlo, po celém těle se mi rozlije panický strach a špatně se mi dýchá.

„Já vím, že chceš, aby ti vyšla kniha, ale to je trochu jako chtít vyhrát v loterii. Nemáš jistotu, že to vyjde.“ Podívá se na mě a čeká, že to budu rozporovat, protože vydat knihu je přece hračka. Ale to nemůžu. „Kdyby existovala záruka... Víš, neměli bychom takové obavy. Nemyslíme to zle, Elodie. To snad chápeš, ne?“

„Jo.“ Můj hlas zní, jako by přicházel z dálky. Zdá se, že jsem mámu nepřesvědčila. Zkusím to znovu. „Chápu to.“ Potlačím zklamání a dodám: „Díky, mami.“

Stydím se, že v osmadvaceti stále potřebuju, aby mě rodiče poplácali po rameni.

Večírek si neužívám, protože nemůžu dostat z hlavy mámina slova. Zvažuju, že půjdu domů, ale mámě by to bylo líto a já nechci zkazit i její večer. A tak bloumám zahradou a ze zdvořilosti se zastavuju na kus řeči se vzdálenými příbuznými, které potkávám jen na rodinných oslavách, a s Adinými bývalými spolužačkami, které si pamatuju ze školy. Všechny jsou buď zasnoubené, těhotné, nebo vdané a už mají děti. Ada a Ethan se pokoušejí o miminko. Ethan se prořekl na Vánoce. Máma byla štěstím bez sebe a hned další den ráno si běžela koupit nové číslo časopisu *Matka a dítě*. Možná by malá neteř, nebo malý synovec mohli Adu a mě sblížit. Ohlédnu se za svou sestrou. Stojí vedle svého muže, smějí se a popíjejí šampaňské. Vypadají jako pár z reklamy na luxusní jachtu.

Stojím na terase se strýčkem Gregorym, který mi vypráví, že si Ruby s Tomem udělali radost novým kabrioletem, než se jim narodí

miminko. Přikývnu a usměju se. Překvapí mě, když se strýček zeptá, jestli jsem pokročila s psaním své knihy.

„Jo,“ odpovím a mám radost, že ho to zajímá. „Teď si ji prochází redaktorka z Harriers. Vlastně mám kvůli tomu v pondělí schůzku se svojí agentkou.“

„Hogofogo schůzka v Londýně říkáš?“

Přítakám, ale je mi trapně jako pokaždé, když si myslí, že všechno v Londýně je „hogofogo“.

„Držím ti palce.“ Pozvedne skleničku. „Třeba z tebe bude další J. K. Rowlingová.“

Zdvořile se usměju, jako bych tohle neslyšela už tisíckrát.

Vedle mě se objeví Ada a Ruby.

„Elodie,“ přivítá mě chladně moje sestra. Pak se nakloní dopředu a políbí mě na obě tváře, jako bychom se znaly jen krátce. Jako by si už nepamatovala, jak jsme se v dětství spolu koupaly v jedné vaně nebo jak jsem ji nachytala, když si na svoje patnáctiny strkala prsty do krku, protože se jí Katrina Harrisonová vysmála, že je tlustá, a neutěšovala ji, když propukla v hysterický pláč poté, co jí Adam Litchfield dal kopačky.

Ruby vystřídá Adu a následuje další kolo polibků. Ruby je o rok starší než Ada a nemá žádné sourozence, ačkoliv vždycky brala Adu jako sestru a mě jako páté kolo u vozu.

„Skvělý večírek,“ zalichotím Adě.

„Díky, dalo mi hodně zabrat všechno nachystat,“ odpoví. „Firma, která měla na starost stavbu stanů, nám házela klacky pod nohy, ale nakonec se všechno povedlo vyřešit. A stálo to za to. Je úžasné mít rodinu pohromadě.“

„Elodie mi zrovna vyprávěla o té svojí knížce, na které pracuje,“ oznámí strýček Gregory.

„Jak to jde?“ zeptá se Ada.

Zaváhám a snažím se zjistit, jestli ji to opravdu zajímá. Dívá se mi do očí a její zájem nepolevuje, a tak odpovím co nejpravdivěji, aniž bych prozradila, že už mou knihu odmítlo devět nakladatelů. „V pondělí mám v Londýně schůzku se svojí agentkou.“

„Hogofogo schůzku v Londýně,“ poznamená znovu Gregory. „Chytrá holka, ta tvoje sestřička.“

Ada přikývne a usrkne šampaňské.

„A co práce v kavárně?“ rýpne si Ruby.

Strýček Gregory svrašťí čelo. „V kavárně?“

„No jo, Elodie dělá v kavárně v centru,“ sdělí mu vesele Ruby.
„Copak ti to tetička Meredith neřekla?“

„Myslel jsem, že děláš v nějaké významné marketingové firmě,“ opáčí vyčítavým tónem a zavrtá při tom pohled do svého rudého obličje.

„Dělám, nebo teda dělala jsem. Dávám si teď pauzu, abych se mohla soustředit na psaní. Nedařilo se mi dost dobře skloubit práci s psáním knihy, které vyžaduje dodržování nejrůznějších termínů, a proto...“ Odmlčím se, ale všichni jsou zticha a čekají na další vysvětlení. Začnu se hájit stejným způsobem, jako jsem už stokrát před klienty obhajovala své návrhy na reklamní kampaně. „Studium na vysoké bylo náročné. Po něm jsem se na rozdíl od většiny svých kamarádů hned po hlavě pustila do práce a strávila několik let v Londýně, což bylo šílenství.“ Tentokrát mám dobrý pocit, že jsem se za sebe postavila. Strýček Gregory vypadá ohromeně, Ruby se přestane samolibě šklebit, ale Adin výraz je naprosto nečitelný. „Potřebuju teď jen trochu času, abych se mohla soustředit na svoji srdeční záležitost.“ Napiju se a jsem hrdá na tuhle poslední větu. Mírně pokrčím rameny. „Práce v kavárně je jen dočasná.“

Ruby zvedne obočí a předstírá údiv. „Nepracuješ tam náhodou už přes rok?“

Otevřu pusku, abych odpověděla, ale strýček Gregory mě předběhne. „Žádný strach, Elodie, jsi chytrá holka a zase se ti bude dařit,“ povzbudí mě a poplácá po rameni.

Zahlédnu, jak se Ruby šklebí. Strýček Gregory se omluví a nechá nás tři o samotě. Upíjíme ze svých skleniček a já se snažím vymyslet, co říct. Bylo by snazší, kdyby tu s námi Ruby nestála, protože se cítím jako páté kolo u vozu, ačkoliv Ada je moje sestra.

„Tvůj dům je kouzelný,“ zalichotím Adě. Má cit pro vytváření dechberoucích prostor. „Měla ses dát na interiérový design.“ Mním to jako kompliment, ale její ústa se pevně sevrou. Vzala to jako provokativní poznámku.

Nadechnu se, abych to vysvětlila, ale Ruby mi skočí do řeči. „Jo, Adaline, měla jsi jít studovat, abys teď mohla pracovat v kavárně s Elodie.“

Koutkem oka zahlédnu, jak se Ada kouše do rtu, aby se nerozesmála, a zrudnu. Nechci se tu dohadovat, a tak se radši otočím nejprve ke své sestře se slovy: „Každopádně báječná party, Ado.“ A vzápětí ke své sestřenici: „Gratuluju k miminku a kabrioletu, Ruby. Mám z tebe radost.“ Než stihne kterákoliv z nich odpovědět, zmizím.

Vypila jsem spoustu vína, ale málo ho zajedla a teď se kolébám kolem čokoládové fontány. Zkontroluju si mobil. Jack ještě nedorazil a stále mi neodepsal.

Jsem sama.

Vypila jsem toho víc, než se sluší.

A je mi špatně. Hodně špatně.

Uvnitř rovnou zamířím do koupelny v prvním patře, protože nevěřím, že bych zvládla vystát frontu na záchod v přízemí. Sevru záchodovou mísu a kleknu si na huňatý šedý kobereček. Páni, ten je měkoučký. Mnohem příjemnější než moje povlečení ze supermarketu. Je žalostné, že kobereček mé sestry je pohodlnější než moje povlečení.

Pusa se mi neustále plní slinami, ale ani po pěti minutách se nevyzvrácím. Je čas jít domů. Chci si sundat podpatky, svléknout podprsenku a zachumlat se do peřin.

Když ale vyjdu z koupelny, uslyším Adin hlas. Zastavím se před její šatnou. „Co tyhle?“

Možná že když chvíli počkám, zastihnu ji samotnou a budu jí moct vysvětlit, co jsem myslela svou poznámkou o interiérovém designu. Tváří se sice šťastně, ale občas na ní vidím, že úplně spokojená není. Ada je perfekcionistka, a pokud si není *jistá*, že uspěje, raději vycouvá, aby nemohla selhat. Jenže zbožňuje interiéry a má opravdický talent, takže je pro práci interiérové designerky jako dělaná. Možná jen potřebuje povzbudit, možná...

„Jsou hezké, ale fialová není moje barva.“ To je Rubyin hlas. Veškerá naděje, že bych si se sestrou mohla promluvit o samotě, se rozplyne. „Nemůžu uvěřit, že jsem se polila vínem. A ještě k tomu červeným. Díky, že si od tebe můžu půjčit šaty.“

Opřu se o stěnu, vytáhnu z kabelky mobil a napíšu Jackovi, že jsem na odchodu. Měl pro mě přijet, ale vezmu si taxíka.

„Prosím tě, žádný problém.“

Pak si uvědomím, kolik taxík odsud stojí, a rozhodnu se jít radši pěšky. Je krásná noc a třeba mi to pomůže vystřízlivět.

„Ach jo, jsem jako hrom do police. Tohle je opravdu to jediné, co mám společného s tvojí namyšlenou mladší sestrou, Adaline.“

Ztuhnu s palcem přichystaným kliknout na „odeslat“. Ada se uchechtne. Nevím, jestli se mě víc dotklo, že se do mě sestřenice naváží, nebo že se tomu sestra směje. Pak šramotí ramínka. „A tyhle?“

„Zkusím si je, ale jsem už tak šíleně těhotná, že se do nich možná ani nevejdou.“ Zaslechnu zip, šustění látky a na chvíli se zdá, že už bude zticha, ale očividně to byl jen začátek. „Elodie si o sobě myslí, že je bůhvíjak výjimečná, protože chodila na vysokou. Jako by to snad znamenalo, že je něco víc. Něco víc než my,“ strefuje se do mě dál Ruby. „Slyšela jsi ji venku? Prý že vysoká byla náročná a teď potřebuje čas, aby se mohla soustředit na sebe. Vždyť sakra pracuje v kavárně.“

Obě se rozesmějí a mně se po těle rozlije horko, které mi stoupá až do tváří. Cítím se trapně, protože jsem zněla opravdu povýšeně. Po tom, co jsem si vyslechla od mámy, jsem si chtěla zvýšit sebevědomí, a když jsem mluvila se strýčkem Gregorym, Ruby a Adou, tak jsem to přehnala. „Všimla sis, jak tvoje máma všem vykládá, že Elodie je pořád v marketingu a jen teď dělá z domu?“

Zamračím se, protože tohle určitě není pravda. Máma ví, že jsem dala výpověď.

„Slyšela jsem, jak se o tom bavila s Ethanovými rodiči. Zcela zjevně se za ni stydí. Jen se podívej na sebe, Adaline, a na to, kam ses vypracovala, ale Elodie? Ta bude co nevidět tak akorát doplňovat regály v supermarketu.“

Její chladnokrevná kritika mě zasáhne. Vím, že si o mě máma dělá starosti a není na mě zrovna dvakrát hrdá, ale mrzí mě, že se tolik stydí, a je schopná proto lidem lhát.

„Když mi tetička Meredith oznámila, že má Elodie agentku, tak jsem si o tom dohledala pár informací a pravděpodobnost je vážně

malá.“ V Rubyině hlase je tolik škodolibé radosti, že by ji mohla rozdávat. „Nemá šanci vydat knihu.“

„Vážně nemá?“

Možná se mi to jen zdá, ale nezněla teď Ada trochu zklamaně?

„Ne, nemá. Já jsem za to ráda a ty bys měla být taky. Je pěkně samolibá, takže mě vůbec nepřekvapuje, že její poslední kluk skočil pod auto.“

Zalapám zděšeně po dechu, jako bych dostala ránu pěstí. Záhy ucítím vztek. Jak se opovažuje plést do toho Noaha? Co si to sakra *dovoluje*?

„Ruby...“ napomene ji Ada a já i přes svůj hněv cítím k sestře špetku uznání.

„Co je?“ zeptá se nevinným hlasem. „Vždyť to udělal.“

„Někdo ho srazil a ujel.“

„Zjistili někdy, kdo to udělal?“

„Ne.“

Přála bych si, aby se moje sestra otočila a jednu Ruby vlepila místo toho, aby jí podávala šaty. Po Noahově nehodě tu byla pro mě. Přišla za mnou ten den, kdy mi Noahova máma zavolala, že zemřel. Zůstala se mnou ještě několik dalších dní, které mijely zahalené do temné změti soucitu a šuškaní mého okolí, slz a hořké chuti příliš mnoha vypitých bourbonů, abych mohla v noci spát. V den pohřbu mi pomohla zvednout se z podlahy v ložnici a osprchovat se, umyla mi vlasy a vyčistila pleť. Nakrmila mě lasagnemi z krabičky a oblékla do čistého spodního prádla, tlustých punčoch a černých sametových šatů, které musela cestou někde koupit, protože je vybalila z hedvábného papíru nacpaného v lesklé krabici na kraji postele. Dotek jejích jemných rukou mě uklidňoval. Dávala mě do kupy a starala se o mě stejně důkladně, jako se starala o svoje panenky, když jsme byly ještě děti. Týden po pohřbu se mnou spala každou noc v posteli, dokud jsem se necítila o trošičku lépe a mohla se umýt a obléknout sama. Pak jsem se jednoho rána probudila, Ada byla pryč a mezi nás se vrátila chladná odtazitost. Nechápala jsem, proč tak náhle zmizela, ale odcizily jsme se natolik, že jsem už nikdy nenašla příležitost se jí na to zeptat.

Máma lže příbuzným o mé práci, Ruby mě pomlouvá a Ada se tomu směje. Dotkne se mě to natolik, že se otočím a spěchám po schodech dolů. Doběhnu ke vchodovým dveřím a rozrazím je dokořán. Za nimi stojí Jack. Je vysoký, má široká ramena a zvednutou ruku připravenou zaklepat. Oba na sebe překvapeně zíráme, ale jakmile si všimne mých slz, oči mu potemní a vejde dovnitř. „Co se stalo?“ Na stolek u dveří odloží šampaňské, které s sebou přinesl, a obejmě mě. Nadechnu se a ucítím z něj vůni santalového dřeva a kůže, která zmírní mou bolest i ponížení.

Zakloní se, aby mi viděl do obličeje. Znepokojeně se u toho mračí. Palcem mi setře slzy z tváře. „Pověz mi, co se stalo.“

Chodbou se rozléhá smích, který sem proniká ze zahrady. Jack se podívá směrem, odkud přichází hluk, a zamračí se, pak mě vezme za ruku a táhne do jídelny. Když se za ním zavřou dveře, zůstaneme jen sami dva. Chvilí nemůžu vydat ani hlásku, bolest a ponížení způsobily, že jsem ztratila hlas. Jack sedí naproti mně, naklání se dopředu a rád by mi pomohl, jenže neví jak.

Párkrát se zhluboka nadechnu a všechno mu vyklopím. Poslouchá mě a snaží se udržet kamennou tvář, ale prozrazují ho oči v barvě oceánu. V tuhle chvíli však v jejich hlubinách víří zlost. Jack mě zuřivě brání v každé situaci. Rukou si prohrábne vlasy. „Co jim je sakra po tom? Na rozdíl od nich se o něco snažíš. Vydat knihu není tak snadné jako si vzít pracháče.“

„Neměla jsem ti nic říkat,“ povzdechnu si a vyčítám si, že jsem ho vytočila.

„Žárlí na tebe.“

„To mi říkáš jen proto, abych se cítila líp. Na co by asi tak mohly Ruby nebo Ada žárlit?“

„Jsi nadaná, odvážná a ctižádostivá. Máš všechno, co ony ne...“

„Jacku...“

„Myslím to vážně.“ Vezme mě za ruce. Jeho kůže je teplá a jeho dlouhé prsty mi připomínají kořeny stromů zapuštěné do země. Těmahle rukama mi držel vlasy po příliš mnoha panácích tequily, zlo mil nos Chrisi Flynnovi, který mi vyčetl, že jsem „frigidní“, protože jsem se s ním nechtěla vyspat. A postavil mi knihovnu, když jsem

se přestěhovala do malého domku zpátky do Crosshavenu. „Ruby je laciná kopie Ady a jediné, kolem čeho se točí její nudný život, je těhotenství. Příštích pár měsíců stráví tím, že se nafoukne jako balon a bude si stěžovat na tlusté kotníky než se Tim...“

„Tom,“ opravím ho.

„Než se *Tom* začne nudit a rozdá si to se svojí sekretářkou.“

„Jacku,“ pokárám ho, i když mi tím vlastně dělá radost.

Usměje se. „A Ada na tebe žárlí, protože skončila školu v šestnácti a měla jednu nesmyslnou práci za druhou, dokud nenarazila ve správný čas na správném místě na chlapa se správnou sumou peněz na účtu. A teď? Celé dny obědvá s kamarádkami, chodí na jógu a přесouvá nábytek.“

„To nezní špatně.“

„Postrádá to cíl.“

„No tak alespoň něco máme s Adou společného.“

Jack mi stiskne ruce. „Ty máš cíl. Víš, co chceš, a jdeš si za tím. Ať jdou do háje, jestli to nedokážou respektovat. A co se tvých rodičů týče... Martina i Meredith mám moc rád, ale celý jejich život se ubíral tradiční cestou: práce, dům, svatba, děti. Podle mě nuda. Ale ty jsi jiná, děláš si věci po svém. Jim se to sice nelíbí, ale to se změní, až vejdou do knihkupectví a uvidí na policiče tvoje jméno.“

Líbí se mi, jak mě Jack vidí. Nadanou, cílevědomou a odvážnou. V jeho očích můžu dělat cokoli. *Měla* bych. Někdy si říkám, že Ada ve svém životě taky potřebuje takového Jacka.

„Díky,“ zašeptám.

„Je to tak,“ konstatuje bez okolků, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Usměju se, protože on si byl vždycky sám sebou tak jistý.

„Byl to dlouhý den,“ prohlásím vyčerpaně. „Chci do postele.“

„Jasně. Jen odnesu tohle šampaňské tvé sestře a půjdeme.“

„Ne, zůstaň tady. Vezmu si taxík,“ zalžu. Nechci, aby zjistil, že mám v plánu jít domů pěšky, protože by cítil povinnost mě odvézt.

„Ne, stejně nemám chuť slavit. Pojdme.“ Zvedne se a natáhne ke mně ruku. Chytnu ho za ni.

„Kde je tvoje mamka? Myslela jsem, že dorazí.“

„Dneska večer ne.“

„Máma bude zklamaná.“ S Kathryn jsou nejlepší kamarádky už od dětství. Jsou si tak blízké, až je těžké uvěřit, že ji její manžel Jeffrey dokázal přesvědčit, aby se s ním přestěhovala na řadu let do Ameriky krátce předtím, než se narodil Jack.

„Není jí dobře. Má migrénu. Zpozdl jsem se, protože jsme nemohli najít její prášky.“

Na migrény trpí Kathryn už třináct let, od Jeffreyho smrti. Naskočí mi husí kůže jako vždycky, když si vzpomenu na Jackova tatů a na zápach, který nás praštil do nosu, když jsme otevřeli dveře jejich domu. Vraceli jsme se z jejich prázdninového domku, nesli nafukovací lehátka, plážové tašky a mezi prsty měli ještě písek.

„Dej mi jen pět minut a vezmu tě domů,“ povídá Jack.

„Můžu počkat v autě?“

Prísne se na mě podívá. „Nebuď srab. Pojď se s nimi rozloučit.“

Otevřu pusu a chci protestovat, ale on už mě táhne ven ze dveří. Nezastaví se, ani když bere láhev šampaňského ze stolku ve vstupní hale, kde ho nechal.

Zastaví se až na zahradě a zapovídá se s dalšími hosty. Já stojím vedle něj a doufám, že nikdo nepozná, že jsem brečela. Jack ohromí každého, s kým mluví. V potemnělém světle vypadají jeho lícni kosti, výrazná čelist a vše ostatní nádherně. Vybalí se mi všechny ty holky, se kterými spal, a divím se, proč s žádnou z nich nezůstal déle než jednu noc. Kdyby opravdu chtěl, mohl by některou udělat velmi šťastnou. Možná by dokonce měl všechno, co má teď Ada: dům, velkolepý zahradní večírek i pohádkové štěstí.

Poznám chvíli, kdy Jack spatří mou sestru, protože se jeho ruka na okamžik pevně sevře kolem mé. Srdce mi začne divoce bušit, když vidím jeho přísný výraz. Hodlá jí promluvit do duše.

„Jacku,“ varuju ho tichým hlasem. „Jacku, prosím tě, nedělej...“

„Ado!“ zavolá, aby mě přehlušil. Ona zvedne hlavu a chvíli se rozhlíží, než si nás všimne, a pak nasadí zdvořilý úsměv. Jack a Ada spolu nevycházejí. Jack si myslí, že se Ada chová snobsky a povrchně, zatímco ona v něm vidí namyšleného provokatéra. Jack pustí mou ruku a zamíří za ní. Jsem mu v patách. „Promiň, že jdu pozdě.“ Políbí ji na tváře. „Mámě není dobře. Omlouvá se, že nedorazila.“

„Chudinka,“ povzdechne si Ada. „A co Charlie?“

„Brácha plní ve West Endu manželské povinnosti. Tobin má dneska v divadle premiéru. Tohle je pro tebe.“ Podá jí šampaňské. „Od nás všech.“

Ada vykulí oči. „Dom Pérignon. To jsi neměl.“

„Už je to skoro rok, co jste se nastěhovali do tohohle krásného domu. Chtěli jsme to oslavit.“

V šampaňském se nevyznám, ale podle Adina výrazu poznám, že bylo drahé. Na rozdíl od ní se Jack nepřiznal do bohaté rodiny, ale narodil se do ní. „Děkujeme. Ethan bude nadšený. Tohle šampaňské zbožňujeme.“

Nemotorně vedle nich postávám, když se baví o francouzských vinicích, ale alespoň se mi uleví, protože Jack nepochybně Adě nic neřekne.

„Je to tady vážně úžasné,“ podotkne Jack.

Ada hrdě zvedne hlavu. „Díky.“

„Vedeš si fakt dobře. Vážně klika, že sis nabrnkla Ethana, co?“ Jackův úsměv je tak široký a okouzlující, že chvíli trvá, než jeho slova padnou na úrodnou půdu. Pak si všimnu, jak ji dožrala. „V každém případě si láhev vychutnejte.“

Mám ještě pusku dokořán, když mě Jack bere za ruku a táhne pryč. Klopýtám vedle něj, a když se ohlédnu za Adou, vidím její rozčilený výraz. Čelo má svraštělé, rty sevřené a právě teď vypadá moje krásná sestřička opravdu šeredně.

Jack proběhne mezi kabáty, zatímco já vedle něj zuřím. „Proč jsi to udělal?“ vyštěknu venku na ulici.

Můj vztek ho nevyvede z míry. „Vážně sis myslela, že jí projde, jak se k tobě dneska chovala?“

„S Adou si umím poradit sama.“

Pokrčí rameny. „Není třeba. Udělal jsem to za tebe.“

„Neprosila jsem tě o to.“

„To jsi ani nemusela.“ Přistoupí ke mně blíž a já přemýšlím, jestli mám ustoupit o krok zpátky, abych mu ukázala, že mi opravdu vadí, jak se do toho vložil. Ale nechci působit malicherně. „Něco pro tebe mám.“ Zvedne klíčky od auta.

Možná jsem ještě opilý, protože mlčím a jsem zmatená.

„Slyšel jsem, že má Ruby nový kabriolet,“ prohodí Jack.

Po zádech mi přeběhne hrůza a dere se až do úst.

„Ty jsi jí ukradl klíčky?“ Vybavím si, jak šel ke stojanu s kabáty, ale s žádným se nevrátil.

„Není to Jeffreyho cadillac, ale bude nám stačit.“

Jen dva dny poté, co jsem získala řidičský průkaz, jsme jeli na projížďku v Jeffreyho historickém cadillacu. Srdce se mi vzrušením rozbuší při vzpomínce, jak mi Jack zakrýval rukama oči, zatímco jsme se řítili po silnici za městem. A ještě zrychlí, když si uvědomím, co Jack naznačuje. „Chceš ukrást Rubyino auto?“

„Hned jí ho zase vrátíme.“

„Ne.“

„Nepřijde na to.“

„Ne.“

„Proč se sebou vždycky necháš zametat?“

Uhnu pohledem. Štve mě, že má pravdu.

„Nepřipadá mi zrovna spravedlivé dát Adě co proto, ale Ruby z toho nechat vyvážnout. Kam se poděl tvůj smysl pro rovnováhu, Elodie?“ zašvitoří moje jméno. Nepodívám se na něj, a proto se ke mně přiblíží tak blízko, že ucítím, jak z něj sálá teplo. „Jak daleko jsi ochotná zajít?“

To je naše dětská mantra, kterou se řídíme od té doby, co jsme se poprvé potkali před Wisteria Cottage, když Jackovi bylo devět a mně šest. Okamžitě jsme si padli do oka. Jack mě chytil za ruku a společně jsme uháněli pryč od rodičů, zatímco nám v uších doznívalo jejich varování, abychom se drželi dál od vody. Na maličké pláži mě Jack postavil před výzvu, jestli si troufnu sundat boty a vlézt do vody, a ptal se mě, jak daleko jsem ochotná zajít. Nebyla jsem si jistá, jestli má na mysli ve vodě, nebo v tom, abych na něj udělala dojem. Ale tak jako tak jsem se s ním brodila po pás ve vodě. Tenhle akt vzdoru byl náš. To jsme byli my.

Je to mantra, která nás v létě před mým nástupem na univerzitu spontánně zavedla do Amsterdamu, kde jsme strávili několik dní ob-
rážením barů a požíváním konopných koláčků. O čtyři roky později,

v den Jackových dvacátých čtvrtých narozenin, jsme se pro změnu vetřeli na svatbu, kterou organizovala moje nejlepší kamarádka Margot. Jack k jejímu zděšení přednesl na hostině šťastných novomanželů projev, ale působil tak sebejistě, že nikdo nepochyboval o tom, jestli se s nimi vůbec někdy setkal. Tahle mantra je jako lepidlo, které nás drží pohromadě.

Vybavím si jed, který sršel z Rubyiných úst. Její slova a názory ke mně znovu prosakují a já cítím vztek a potupu. Ada se na tom sice podílela, ale jako vždy to byla Ruby, kdo nashromáždil munici. Jsem rozhodnutá, a tak pohlédnu na Jacka. Nemůžu odpovědět jinak než jako vždycky: „Jak daleko už ochotná zajít *nejsem*?“

Potom už sedíme v autě a svištíme po klikatých venkovských silnicích. Tentokrát zakrývám oči já Jackovi.

TŘETÍ KAPITOLA

0 26 dní dříve

Elodie Frayová

Dneska ráno čekám na vlak do Londýna, kde se mám setkat se svou agentkou. Stojím na nástupišti a všimnu si dvou lidí, kteří po sobě pokukují. Kdykoliv se jejich pohledy setkají, přeskočí mezi nimi jiskřička, a mně běží hlavou, že tohle je buď začátek jejich příběhu, nebo jen krátká poznámka pod čarou.

S Noahem jsme na sebe narazili v jedné kavárně na londýnském nábreží. Moje touha, přesněji řečeno moje potřeba psát byla tak naléhavá, že jsem ten pocit už dál nemohla vydržet a vzala si pár dnů volna z práce. Vyprávění příběhů je moje první a nejdéle trvající láska. Taky nejvěrnější, protože papír nikdy neodmítne mé pero. Psaní je jako milenec, kterého nemůžu pustit k vodě. Když mě objímá, cítím se tak krásně, že se až divím, proč jsem si ho tak dlouho držela od těla. Datlovala jsem zrovna text do notebooku, když mi servírka přinesla kávu, kterou jsem si neobjednala.

„Ta je od něj.“ Kývla hlavou směrem ke klukovi v rohu kavárny. Byl přitažlivý a hádala jsem, že o něco starší než já. Měl tmavé vlasy a široká ústa, která se bezpochyby uměla proměnit v odzbrojující úsměv.

Přijíždí můj vlak. Lidé kolem urychleně nastupují. Moje místo je v posledním vagónu, který je k mému potěšení téměř prázdný. Měla bych si projít poznámky k dnešní schůzce, ale nemůžu přestat vzpomínat.

Přišel za mnou ke stolu a představil se. „Jmenuju se Noah Pine.“ Ruce měl zamazané od keramické hlíny. „Vídám tě tu denně už skoro celý týden.“ Měl hluboký a zvučný hlas. Takový, který vás provází meditací před spaním. „Vždycky si sedneš k tomuhle stolu, objednáš si teplé pití a píšeš.“

„Takže jsi mě pozoroval?“

„No, to zní příšerně. Já si tě jen... všiml.“ Věnoval mi žhavý pohled a já jsem se celá vzrušením rozechvěla a začervenala se. „Nedávno sem přišel chlap se psem, ale neměl ho na vodítku, a tak pes vystřelil a porazil chuděrku servírku. Bylo to naprosté fiasko, kafe a příbory létaly vzduchem... Ale ty jsi ani jednou nezvedla oči od klávesnice. Dál jsi psala a já věděl, že s touhle holkou se musím seznámit. A přecházíš si, na čem pracuje.“

S jeho úsměvem jsem měla pravdu. Vážně byl odzbrojující.

Povídali jsme si až do zavíračky. Byla to uvolněná konverzace, jakou dokážou vést jen dlouholetí přátelé.

Na našem prvním oficiálním rande jsme vyšplhali na kopec v Surrey. Na vrcholku jsme si připili proseccem a kochali se západem slunce. Když se setmělo, rozdělal Noah oheň a z batohu vyndal pytlík marshmallow. Opékali jsme je na ohni a neustále se měli o čem bavit. Bez přestání vyzvídal o mém životě a hlтал každé moje slovo. Byl přitažlivý, milý, inteligentní a kreativní. Vzpomínám si, že jsem si celý den připadala jako ve filmu nebo románu. Byla jsem moc šťastná. Před námi doutnaly uhlíky, nad našimi hlavami se rozprostírala noční obloha a letní vánek nás hřál na kůži, když jsme se konečně políbili.

Poprvé mě Noah pobídl, abych dala v práci výpověď, když jsme spolu byli na bleším trhu. „Kdykoliv mluvíš o své knize, *rozzáří* se ti oči.“

„Nemůžu jen tak odejít z práce.“

„Proč by ne? Já to tak udělal. Odešel jsem z banky, zapsal se na kurz keramiky, chytlo mě to a začal jsem ji učit. Nejlepší rozhodnutí, jaké jsem kdy udělal. Teda kromě toho, že jsem tě tenkrát pozval na kafe.“ Zastavili jsme se u stánku s knížkami z druhé ruky. „Jsi zrozená pro psaní, Elodie. Práce v marketingu tě ubíjí. Chceš snad umřít, aniž bys dělala to, co máš tak ráda?“ Vzal do ruky jednu z knih a promluvil

na drobného staříka ve stánku: „Jednou tady budete prodávat knihu mojí přítelkyně!“

„Noahu!“ Se smíchem jsem ho chytla za ruku a odvěkla pryč.

Políbil mě a řekl: „Jestli to neuděláš pro sebe, udělej to alespoň pro mě.“

Opru si hlavu o okno vlaku a vzpomínám, jak jsem po jeho ne-
hodě vyklízela byt a balila náš společný život do krabic. Zemřel jen
pár dní před mými osmadvacátými narozeninami. Svůj dárek jsem
našla měsíc po jeho smrti zabalený ve žluto-bílém papíru. Uvnitř byla
tmavě zelená keramická váza. Vzala jsem ji do ruky a otočila ji. Na
dně bylo vyryté Noahovým písmem „Spisovatelka Elodie Frayová“.

Chceš snad umřít, aniž bys dělala to, co máš tak ráda?

Jestě ten den jsem vyndala mobil z kapsy a napsala e-mail do
ACH Marketing.

Jestli to neuděláš pro sebe, udělej to alespoň pro mě.

A podala výpověď.

Na nádraží Paddingtonon přijedu krátce před půl dvanáctou a vzpo-
mínky na Noaha odfouknu pryč jako pampeliškové chmýří.

Je šok přijet z malebného georgiánského městečka, kde lidé mluví
s přízvukem jemným jako máslo rozteklé na horkém toastu, do hek-
tického, šedivého Londýna, který je tak hlučný, že nelze rozeznat
jeden přízvuk od druhého.

Davy dojíždějících se po nástupišti pohybují jako roj mravenců.
V Londýně jsem nebyla od Vánoc a chvíli mi trvá, než se rozklokám.
Necelé čtyři roky jsem žila ve sdíleném domě v Catfordu, než jsem
se přestěhovala do Noahova bytu v Actonu. Nadávala jsem, že jsem
musela dojíždět čtyřicet minut do práce namačkaná jako sardinka
s úplně cizími lidmi, z jejichž dechu byly cítit bagely, a neměla jsem
ani dost místa, abych mohla pořádně otočit hlavu. Patnáctiminutová
cesta pěšky od mých dveří do kavárny Mugs je sice méně komplikova-
ná, zato není tak vzrušující.

Poté, co jsem dala za práci výpověď, jsem použila všechny úspo-
ry, abych se přestěhovala zpátky do Crosshavenu. Vyměnila jsem
luxusní kancelář s okny od podlahy až ke stropu a výhledem na park
za stísněný pokojík pro zaměstnance nad kavárnou, v němž byly jen

židle s potrhaným čalouněním a malinká lednička, která nefungovala celý rok, co jsem tam bydlela. To všechno, abych mohla napsat tuhle knihu. Kvůli sobě. Kvůli němu. Po schůzce se svou agentkou budu vědět, jestli to bylo správné rozhodnutí.

Lara mě požádala, abych připravila další návrhy na druhou knížku, a to je podle mě dobré znamení. Pokud nám v Harriers nabídli smlouvu, možná chtějí vydat víc než jednu knihu a Lara mi to chce říct osobně, abychom mohli podepsat smlouvu a oslavit to šampaňským. Neměla bych se nechat příliš unést, ale mám *opravdu* dobrý pocit. Nemůžu si pomoci a představuju si slavnostní uvedení své knihy. Proběhlo by dvakrát. Jednou v Tippiies, mém nejoblíbenějším knihkupectví v Crosshavenu, a podruhé v londýnském knihkupectví Waterstones na Piccadilly. Budu podávat koktejly a maličké cupcaky, na kterých bude natištěná obálka mé knihy. Pronesu řeč a poděkuju Jackovi, Margot a Laře. Máma bude brečet a táta se na mě bude culit, jako se pokaždé culí na mou sestru, když přijede ve svém novém audi.

Vír velkoměsta se mi znovu dostane pod kůži, ještě než dojdou na metro, ale když se blížím k Botanical Café, kde mám schůzku s Larou, vrátí se mámin zklamaný hlas. Následuje nával úzkosti. Cítím, jak mě ze všech stran tlačí a vymačkává ze mě dech.

Zastavím se a zavolám Jackovi. „Jsem tak nervózní, že se snad pozvracím,“ oznámím mu, hned jak zvedne telefon.

„To není zrovna nejlepší parfém na tak důležitou schůzku.“

„Myslím, že tam nemůžu jít. Já...“

„Máš nachystané svoje návrhy?“

„Jo, ale...“

„V tom případě jsi dokonale připravená. Opakuju ti, Elodie Fra-yová, že jsi nadaná, cílevědomá a odvážná.“

Toho se držím. Přesně taková chci být, a tak zatlačím strach hluboko do svého nitra, dokud po něm nezbyde jen lehká nervozita.

„V kolik se vrátíš do Crosshavenu?“ zeptá se. „Vyzvednu tě na nádraží.“

„Ke mně je to asi jen deset minut pěšky. Nemá cenu, abys pro mě jezdil přes celé město.“

„Co když tam ten chlap pořád někde slídí? Proboha, Frayová, vždyť tě sledoval až domů.“

„Nejsem si jistá, jestli mě sledoval domů. Jak jsem řekla, možná se to všechno děje jen v mojí hlavě.“ Víím, že to není pravda, ale už několik dní jsem ho neviděla. Doteď se mi dařilo se tím nezabývat. Sejde z očí, sejde z mysli. Jack to ale znovu vytáhl. To mi zrovna moc nepomáhá, když mám mít za pět minut schůzku.

„Nechci účinkovat v reportáži o tom, jak tě nějaký psychopat zničehonic unesl a zabil. Na druhou stranu kdybys to přežila, mohla bys o tom napsat. A prodat miliony knížek.“

Zasměje se.

„Co bych řekl lidem?“ zeptá se a hned pokračuje. „Jo, Elodie sice zmiňovala, že ji někdo sleduje, ale rozhodl jsem se to risknout a nechal ji jít pozdě večer domů z nádraží samotnou, kdyby přece jen nešlo o psychopata. Vííte, co se říká: dvakrát řež, jednou měř...“

„Už jsi pro mě udělal dost.“ Dvakrát jsem u Jacka přespala potom, co mě ten chlap pronásledoval domů, protože jsem se příliš bála být doma sama.

Povzdechne si. „Vážně musíme předstírat, že máš na výběr? V kolik přijedeš?“

„V devět. Po schůzce s Larou půjdu ještě na skleničku s Margot.“

„Budu tam.“ V telefonu se ozve šramot, jako by si ho přendával do druhé ruky. „Ty to dáš, Elodie. Víím, co pro tebe ta kniha znamená, a jestli po ní v nakladatelství neskočili, jsou to pitomci.“

Po tváři se mi rozlije úsměv.

„Zavolej mi pak,“ řekne.

Jeho sebevědomí je nakažlivé jako chřipka. „Zavolám.“

„Na viděnou v lepším světě, Frayová.“

Zavěším, nadechnu se a vejdu dovnitř.

Nikdy předtím jsem v téhle kavárně nebyla. Mají tu bambusové židle, obrovská okna a odhalené cihlové zdi. Všude jsou rostliny v nej-různějších odstínech olivové, šalvějové a smaragdové, které visí z košů zavěšených z vysokého stropu, trůní ve zlatých květináčích uprostřed skleněných stolků nebo v každém rohu svými lesklými a pevnými šlahouny zdobí truhlíky z poloviny minulého století. To musí být

dobré znamení. Kdyby mi Lara plánovala sdělit špatné zprávy, proč by to dělala u jídla v tak krásné kavárně? Proč by mě jednoduše neposadila před nějaký kiosek, abych se mohla vyplakat nad bagetou?

Lara sedí u stolu pro dva a má na sobě šaty, které vypadají, že stály stejně jako luxusní víkendový pobyt. Ale nejspíš za ně tolik nedala, protože mi věčně opakuje, že literární agentury nemají peníze. Jednou mi prozradila, že většinu oblečení nakupuje v second handech, a dokonce mi poslala seznam těch nejlepších v Londýně. Jenže kdykoliv jsem tam byla, našla jsem jen noční košile prožrané od molů a babčkovské svetry, které byly cítit jako zaprášené domovy důchodců.

Zamířím k ní. Když mě zahlédne, vstane a zeširoka se usměje. Nikdy si nejsem jistá, jestli jí mám potřást rukou, obejmout ji, nebo políbit na tvář. Na jednu, nebo na obě tváře? Mám strach, že se jednoho dne natočím špatným směrem a omylem ji místo na tvář políbím na pusu. Rozpřáhne ruce, přitáhne si mě k sobě a políbí mě nejdřív na jednu tvář a pak na druhou.

„Vypadáš skvěle,“ zalichotí mi.

Jsem tak nervózní, že když přijde číšník, ukážu na první věc z jídelního lístku, aniž bych tomu věnovala přílišnou pozornost. Dáme se s Larou do řeči. Příkývnu, usmívám se a odpovídám „ano, na červeneček je opravdu teplo“ a „měla jsem dobrou cestu, díky“ a taky „nedám si víno ani kávu. Stačí mi voda. Ano, jsem si jistá. Děkuju. Díky moc“. Mám pocit, že vyletím z kůže, protože mě zajímá jen to, jestli se jim v Harriers líbil můj rukopis. Lara vypráví o dovolené v Toskánsku a jak se její tříletá dcera India skamarádila s místním italským chlapčkem, takže se tam příští rok prostě budou muset vrátit.

„A jak se máš ty?“ zeptá se. „Co je nového?“

Snažím se rychle s něčím přijít a vyhrknu: „Nic moc. Pořád pracuju v kavárně a přemýšlím, jestli mají rodiče pravdu, že jsem udělala osudovou chybu, když jsem pověsila marketing na hřebík.“

„Aha,“ hlesne a znepokojeně si poposedne.

Snažím se odlehčit atmosféru a donutím se zasmát. Zapomínám, že když se lidé ptají, jak se mám, ve skutečnosti nechtějí slyšet upřímnou odpověď. Obávám se, že jsem vyvedla celý rozhovor z rovnováhy, když jsem na Laru otevřeně vychrlila své trápení. I přesto mám však